

עושין פסין פרק שני עירובין

ב.

עין משפט נר מצוה

א שנת קא: לקמן כה,
 ב שנת ו: לקמן כה,
 ג [לקמן שס, ז] וניגלה
 ד כט: [ש"ק, ט] (ס, א) שנת
 ה ע"ש לקמן ט"ו, ז) כס"א
 ו לפת, ח) ח"ו זה יצטרע ע"פ
 ז מהש"ל דפ"ה, ג) [לקמן
 ח: כג] פ' כתיבת יג: וס"א

א) שנת קא: לקמן כה,
 ב) שנת ו: לקמן כה,
 ג) [לקמן שס, ז] וניגלה
 ד) כט: [ש"ק, ט] (ס, א) שנת
 ה) ע"ש לקמן ט"ו, ז) כס"א
 ו) לפת, ח) ח"ו זה יצטרע ע"פ
 ז) מהש"ל דפ"ה, ג) [לקמן
 ח: כג] פ' כתיבת יג: וס"א

הגהות הב"ח

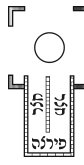
א) רש"י ד"ה אסור
 לטלטל וכו' דמפרש רב
 הונא שצמא אסור:
 ב) ה"ה פ"י איתמר
 וכו' להיתר הראשון וכן
 מחצלות כ"י צמוד לא
 חזרו: א) ד"ה לא יעמוד
 וכו' ואע"ג דנמקס א"ן
 ב) ד' על ד' אמרין כ"ל
 ותיבא אמות נמקס:
 ג) בא"ד ארבעה
 משחסיכה דאי שדי להו
 אמי לדי חיוב טהלת:

מוסף רש"י

אלא לזרוק. לחומרא
 (לקמן ב"ה) לחיי הורק
 ממונה לה"ר או להפך
 (שבת ק"א) אבל לטלטל
 לא. להיות מותר לטלטל
 צמחה אסור מדביתה
 (ש"ס) לא יעמוד אדם
 בה"ר וישתה בה"ר.
 וישטע פיו ורלשו לה"י
 לאחז כלי ושלמות, מזה
 שטח יוצא הכלי אליו
 ונמלא מתמיב טהלת (שבת
 י"א) בה"ר וישטע לאו
 בה"ר. וישטע לאו
 לה"ר וישטע, מזה שטח
 יכניס הכלי אליו (קמ"ו
 ע"ט).

אמר ליה מוסר. דהא ליכא דיורין זין הפסין דליסקו עלייהו דליהו מוילא מרשותו לרשות חצירו: שמים מאי. שמים זו אלל זו ומחילה זיניה ושמיהן רלשן זין הפסין: אסור. לטלטל מתוכן לזין הפסין כדמפרש א) טעמא רב הונא: ואפי' עירבו

תרי גוויי אילן הכא נמי תרי גוויי גדר בעא מיניה אביי מרבה חצר שראשה נכנס לבין הפסין מהו לטלטל מתוכה לבין הפסין ומבין הפסין לתוכה א"ל מותר שמים מאי אמר ליה אסור אמר רב הונא שמים אסורין ואפילו עירבו גזירה שמה יאמרו עירוב מועיל לבין הפסין רבא אמר עירבו מותר א"ל אביי לרבא תניא דמסייע לך * חצר שראשה אחד נכנס לבין הפסין מותר לטלטל מתוכה לבין הפסין ומבין הפסין לתוכה אבל שמים אסור בר"א שלא עירבו אבל עירבו מותרין לימא תיהו תיובתא דרב הונא אמר לך רב הונא התם דהדרן וערבן בעא מיניה אביי מרבה יבשו מים בשבת מהו א"ל * כלום נעשית מחיצה אין אלא בשביל מים מים אין כאן מחיצה אין כאן בעי רבין יבשו מים בשבת ובאו בשבת מהו א"ל אביי יבשו בשבת לא תיבעי לך דבעי מיניה דמר ופשיט לי דאסיר * באו נמי לא תיבעי לך דהוה ליה מחיצה העשויה בשבת * ותניא * כל מחיצה העשויה בשבת בין בשוגג בין במזיד בין באונס בין ברצון שמה מחיצה ולא איתמר עלה אמר ר"נ לא שנו אלא לזרוק אבל לטלטל לא * כי איתמר דר"נ אמזיד איתמר אמר ר"א * הזורק לבין פסי הביראות חייב (א"ל) פשיטא אי לאו מחיצה היא היכי משתרי ליה למלאות לא צריכא * דעבד כעין פסי ביראות בה"ר וזרק לתוכה חייב הא נמי פשיטא אי לאו דבעלמא מחיצה היא גבי בור היכי משתרי ליה לטלטלי * לא צריכא אע"ג דקא בקעי בה רבים ומאי קמ"ל דלא אתו רבים ומבטלי מחיצתא הא א"ר אלעזר חדא זימנא * דתנן רבי יהודה אומר אם היתה דרך רה"ר מפסקתן יסלקנה לצדדין והכ"א אינו צריך * רבי יוחנן ור"א דאמרי תרווייהו כאן הודיעך כחן של מחיצות אי מהתם הוה אמינא כאן ולא סבירא ליה קא משמע לן כאן וסבירא * ליה ולימא הא ולא בעי הק * חדא מכלל הביראתה איתמר: מותר להקריב לבאר וכו': * תנן התם לא יעמוד אדם ברשות הרבים וישתה ברשות היחיד ברשות היחיד ראשו ורובו למקום שהוא שותה וכן

דילמא כיון דהיתר פסין אינו אלל משום מים והרי יבשו וסכור. ואלל פסי ציראות קאי: גלוס נעשים מחילה. כלומר כלום הותרה מחילה כזו אלל משום מים: יבשו מים שצמט. וחזרו וזלא בשמים כזו ביום מאי זין אמרין חזרו פסין להיתרן הראשון לטלטל צמוקן: מיניה דמר. רבה שהיה רבו: וזלא מים שצמט לא קמעניא לי. דמותה דהא קיימת לן כל מחילה הנעשית שצמט שמה מחילה: לא שנו. דשמה מחילה: אלל לזרוק. שזורק מרשות הרבים לתוכה חייב דמלאורייתא ודאי מחילה היא: אלל לטלטל אסור. דרצנן גזר עליה: אמזיד איתמר. וקנסא קנסא אלל שוגג מותר והא דנעשית מאליה כל שכן דמותה: סוורק. מרשות הרבים זין הפסין של ציראות: חייב טהלת דרשות היחיד מעלייתא הוא: אי לאו מחילה. מחלורייתא היא לשויה מיהא רשות היחיד לזריקה: היכי שרו רצנן למלאות. ולהוליא מרה"י לרה"ר משום דוחק: לעין פסי ציראות. ואין שם צור: מפסקתן. שאין שם דרך אלל זין הפסין יסלקנה לצדדין דלתי דיקת רבים ומצטלי מחילות: כאן הודיעך. חכמים כמה גדול כחן של מחילות דלא מייצטלי משום בקיעת רבים: מוסר להקריב כו'. פרישנא לה לכולה מתני' בריש פירקין [י:]: אלל א"כ הינינו ראשו ורובו. דחיישי' שמה ימשך גופו למקום רגליו ויוילא הכלי עמו: וכן

דהדרן וערבן. והכי פירושו שמים אסורות אפי' עירבו ואם עירבו כו' דהיינו כלומר דהדרן וערבן מותרות כשעירבו: מחיצה אין כאן. אע"ג דלצי אית ליה * שבת הואיל והותרה הותרה מודה הכא משום דליכא מחילות:

כי איתמר דרב נחמן אמזיד איתמר. והא דלמרין שצמט צפרק הזורק (ד' ק"א): ספינות שנתקשרו מערב שבת והותרו וחזרו ונתקשרו זין שוגגין זין מזדין זין מוטעין זין אנוסין חזרו להיתרן הראשון * צמוד לא חזרו לגמרי להיתרן הראשון לטלטל אלל דהו רשות היחיד דלורייתא אי נמי לא קאי אמזיד:

קמ"ל כאן וסבירא ליה. ומיהו לר' יוחנן ודאי כאן ולא ס"ל כדלמרי' לקמן: * יעמוד אדם. צפרק צמרא (ד' ט"ז). מוקי לה בצמלים הנריבין לו וגומי' דלמלא יכניס אללו וקשיא דמיפוק ליה דקא מעייל מרשות הרבים לרשות היחיד כמו משמין ורק מרשות הרבים לרה"י דלמסינן לקמן ורש"י מיך לקמן דלא דמי למשמין ורק דשומה עמיד עקירה והנחה צמד רשותא דמשקין נחין צמוק פיו שהוא מקום פטור ואע"ג דחוזרין ונצבעין אין לחוש הואיל ונחו צמקוס פטור ואע"ג דצמקוס שאין צו ד' על ד' * (אמות) אמרין ונצבד שלא לחלוףו התם גזרינן דילמא אמי לאחזיקי בהדיא אלל הכא אי אפשר כלל שלא ינחו מעט צפיו קודם שיצבעם אלל צמשתין ורק לא חשיב פיו מקום פטור כיון דפיו וגופו הן צמקוס א' ולפי זה היה מותר להוליא ראשו מרה"ר ולרוק כיון דפיו צמקוס אחר הו מקום פטור והא דמצטלי לן צפרק צמרא (ד' ט"ז). הוא צרה"י ופי האמה צרה"ר מהו היינו משום דמי רגליס מיד כשנעקרו מגופו שוב אין נחיס צפי האמה אלל מפ"ק דשבת (ד' ג) קשיא דקמרינן התם אדרבה משחסיכה דאי שדי * ליה אמי לדי חיוב טהלת לא קנסינן והשתא היכי צדי לדי חיוב טהלת הואיל ונחו צמו שיהו מקום פטור וי"ל דלא חשיב הנחה צמקוס פטור אלל צדבר שהוא נוטל ממקומו אלל התם שהכלי נח מאליו לא חשיב הנחה צמקוס פטור ולפי זה אסור להוליא ראשו אפי' לדי חיוב טהלת כגון שיתן מידו ואת לידו אחרת וי"ל דלאירי כשנעקרו

קטן שלא יוכל להכניס כזו שמי ידיו ועוד נראה לפרש דלא דמי למשתין ורק דהכא כשצולעם מיד חשיבי כנחין אע"ג דלינס נחיס עד שיגיעו למעיו משום דצמטלי אגז גופו והו עקירה והנחה צמד רשותא והכי נמי אמר רבא צפ' המוילא (שבת ד' פ). הוליא שמי אומיות וכתבן כשהוא מהלך חייב דכתיבתן זו היא הנחתה ואמי נמי שפיר מתניתין דלמרו לו * גבי יס אוכל אכילה אחת כו' ר' מאיר אומר אם היה שבת והוליא צפיו חייב והשתא היכי חשיב הולאה צדדי הן הא צעדינא דמייחייב שנינו חשיב צמקוס נמי מחייב אהולאה נמי משעת צלעה דחשיב כמותה: וכן

רבינו חננאל

וחבו בעא מיניה חצר שראשה אחד נכנס לבין הפסין. מותר לטלטל מתוכה לבין הפסין ומבין הפסין לתוכה. אבל הפסין לחתוכה. שתי חצירות נכנסות לבין הפסין אסור. אמר רב הונא ואפי' עיריבו חצירות זו עם זו גזירה שמה יאמרו עירוב מועיל לבין הפסין כו'. (ורבה) (ורבא) אמר עיריבו מותר. ותניא כוותיה חצר שראשה אחד נכנס לבין הפסין מותר לטלטל מתוכה לבין הפסין כו' ותניא אביי מרבה יבשו מים בשבת מהו א"ל אביי יבשו בשבת לא תיבעי לך דבעי מיניה דמר ופשיט לי דאסיר * באו נמי לא תיבעי לך דהוה ליה מחיצה העשויה בשבת * ותניא * כל מחיצה העשויה בשבת בין בשוגג בין במזיד בין באונס בין ברצון שמה מחיצה ולא איתמר עלה אמר ר"נ לא שנו אלא לזרוק אבל לטלטל לא * כי איתמר דר"נ אמזיד איתמר אמר ר"א * הזורק לבין פסי הביראות חייב (א"ל) פשיטא אי לאו מחיצה היא היכי משתרי ליה למלאות לא צריכא * דעבד כעין פסי ביראות בה"ר וזרק לתוכה חייב הא נמי פשיטא אי לאו דבעלמא מחיצה היא גבי בור היכי משתרי ליה לטלטלי * לא צריכא אע"ג דקא בקעי בה רבים ומאי קמ"ל דלא אתו רבים ומבטלי מחיצתא הא א"ר אלעזר חדא זימנא * דתנן רבי יהודה אומר אם היתה דרך רה"ר מפסקתן יסלקנה לצדדין והכ"א אינו צריך * רבי יוחנן ור"א דאמרי תרווייהו כאן הודיעך כחן של מחיצות אי מהתם הוה אמינא כאן ולא סבירא ליה קא משמע לן כאן וסבירא * ליה ולימא הא ולא בעי הק * חדא מכלל הביראתה איתמר: מותר להקריב לבאר וכו': * תנן התם לא יעמוד אדם ברשות הרבים וישתה ברשות היחיד ברשות היחיד ראשו ורובו למקום שהוא שותה וכן

א) מ"ל דכרה"י.